

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 157

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
137.	— Decret privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru.....	1
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 60 din 9 decembrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)		2-8

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 103 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Vasile-Florin Cițu în calitate de candidat la funcția de prim-ministru, pentru a cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și listei noului Guvern, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 februarie 2020.
Nr. 137.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 60

din 9 decembrie 2019

Dosar nr. 1.979/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Elisabeta Roșu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.979/1/2019 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 115/120/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care s-a comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind depus de către apelantul-pârât Ministerul Justiției un punct de vedere formulat în scris privind chestiunea de drept supusă judecătii. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 28 iunie 2019, în Dosarul nr. 115/120/2018, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept vizând *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 222 din Codul civil, privind calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.*

II. Prevederile legale incidente

2. **Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare** (Legea nr. 500/2002):

„**Art. 21.** — (1) Ordonatorii principali de credite repartizează creditele de angajament și creditele bugetare aprobate pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.

(2) Ordonatorii principali de credite transmit bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a legii bugetare anuale.

(3) Ordonatorii secundari de credite repartizează creditele de angajament și bugetare aprobate, potrivit alin. (1), pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice subordonate, ai căror conducători sunt ordonatori terțiari de credite, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.

(4) Ordonatorii terțiari de credite angajează cheltuieli în limita creditelor de angajament repartizate și utilizează creditele bugetare ce le-au fost repartizate numai pentru realizarea sarcinilor instituțiilor pe care le conduc, potrivit prevederilor din bugetele aprobate și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale.

(5) Pentru asigurarea unei execuții bugetare prudente, ordonatorii principali de credite vor repartiza, potrivit alin. (1), creditele de angajament și creditele bugetare după reținerea a 10% din prevederile aprobate acestora.

(6) *Fac excepție de la prevederile alin. (5) următoarele:*

a) *cheltuielile de personal, inclusiv cheltuielile de personal care se regăsesc în structura altor subdiviziuni ale clasificății bugetare;*

b) *cheltuielile acordate în bani, de natura asistenței sociale și asigurărilor sociale, precum și a contribuțiilor de asigurări sociale aferente, cheltuielile cu bursele acordate din fonduri publice, potrivit dispozițiilor legale în vigoare;*

c) *cheltuielile cu datoria publică;*

d) *cheltuielile care decurg din obligații internaționale;*

e) *sumele alocate ordonatorilor principali de credite din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului și Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, care vor fi repartizate integral.*

(7) *Repartizarea sumelor reținute în proporție de 10% se face în semestrul al doilea, după examinarea de către Guvern a raportului semestrial privind situația economică și bugetară și a opiniei Consiliului Fiscal cu privire la acesta.*

(8) *Ordonatorii de credite prevăzuți la alin. (1) și (3) au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri."*

3. Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 652/2009):

„**Art. 6.** — *Ministerul are următoarele atribuții principale:*

(...)

VII. *în domeniul gestionării resurselor:*

(...)

3. *asigură fondurile necesare, fundamentează și elaborează proiectul bugetului pentru activitatea proprie, a instituțiilor publice din sistemul justiției pentru care ministrul justiției și libertăților cetățenești are calitatea de ordonator principal de credite și a unităților subordonate Ministerului; repartizează creditele bugetare ordonatorilor secundari de credite și urmărește modul de utilizare a acestora; (...)"*

4. Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 22/2002):

„**Art. 4.** — (1) *Ordonatorii principali de credite bugetare au obligația să dispună toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.*

(2) *Virările de credite bugetare prevăzute la alin. (1) se pot efectua pe parcursul întregului an bugetar, prin derogare de la prevederile art. 47 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și ale art. 49 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale."*

5. Codul civil:

„**Art. 222.** — *Persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel."*

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

6. Prin cererea înregistrată la 10 ianuarie 2018 la Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă cu nr. 115/120/2018, reclamantul au solicitat, în contradictoriu cu pârâții Tribunalul Dâmbovița, Curtea de Apel Ploiești și Ministerul Justiției, să se dispună obligarea pârâților la plata către reclamantul a salariului în quantum maxim, începând cu data de 9 aprilie 2015, cu luarea în considerare a

unei valori de referință sectorială de 405 lei, indexate cu 10% de la 1 decembrie 2015, actualizate cu rata inflației, precum și dobânda legală.

7. În motivarea cererii s-a arătat că această valoare de referință sectorială a fost recunoscută prin hotărâre judecătorească de Curtea de Apel Ploiești, începând însă cu o dată ulterioară față de cea de la care s-a solicitat acordarea, că prin Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (*Legea nr. 71/2015*) s-a stabilit acordarea salariului și a sporurilor în quantum maxim începând cu 9 aprilie 2015, iar prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, s-a statuat că la stabilirea quantumului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se au în vedere și hotărârile judecătorești.

8. Reclamantul au învederat că printr-o hotărâre judecătorească a Curții de Apel Ploiești s-a stabilit că personalul auxiliar de specialitate și conex din circumscripția Curții de Apel Ploiești beneficiază de o valoare de referință sectorială de 405 lei majorată cu 10%, potrivit Legii nr. 293/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 293/2015*), începând cu data de 1 octombrie 2016, iar nu începând cu 9 aprilie 2015.

9. Prin întâmpinarea formulată în cauză, pârâțul Ministerul Justiției a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, arătând că în litigiile dintre salariați și angajatori, având ca obiect drepturile salariale solicitate de aceștia, ordonatorii principali de credite nu au calitate procesuală pasivă, întrucât raportul juridic existent între ordonatorii de credite nu este rezultatul unui raport juridic de muncă. Prin urmare, a solicitat admiterea excepției invocate și respingerea acțiunii ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, iar pe fond, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

10. Prin Sentința nr. 28 din 9 ianuarie 2019, Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâțului Ministerul Justiției, apreciind că, deși nu este angajatorul reclamantilor, această instituție este ordonator de credite, fiind implicată, în eventualitatea unei soluții de admitere a cererii, în asigurarea fondurilor necesare plății drepturilor ce fac obiectul acțiunii.

11. Pârâțul Ministerul Justiției a declarat apel împotriva acestei sentințe, iar instanța de sesizare a apreciat că prezintă relevanță în cauză modalitatea în care se interpretează atribuțiile Ministerului Justiției în cauzele de natura celei prezente, respectiv dacă există sau nu posibilitatea obligării și a ministerului la plata diferențelor de drepturi salariale și/sau a dobânzii legale.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

12. Prin încheierea de sesizare din 28 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 115/120/2018, completul de judecată al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă a apreciat ca fiind întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute cumulativ de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele aspecte:

(i) Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

(ii) Soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 21 din Legea

nr. 500/2002 și art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 și art. 222 din Codul civil, privind calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială, întrucât:

a) În cauză se pune în discuție calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției raportat la numeroasele cereri de chemare în judecată promovate de magistrați și personalul auxiliar al instanțelor judecătorești având ca obiect plata drepturilor salariale.

b) Apelantul-pârât a apreciat că Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi stabilit deja prin Decizia de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016, că interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este unul legitim, câtă vreme atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecătii. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „Ministerul Afacerilor Interne, în calitatea sa de ordonator principal de credite, nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială”.

În motivarea acestei decizii, instanța supremă a reținut că o caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate exista numai între două persoane (spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive), astfel încât, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în măsura în care pretențiile deduse judecătii vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, „legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acestea îi aparțin prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale”. Un argument suplimentar în acest sens este adus prin dispozițiile art. 222 din Codul civil, care consacră principiul potrivit căruia persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă, dacă prin lege nu se dispune altfel.

Formularea unor cereri având ca obiect pretenții referitoare la calcularea și plata drepturilor bănești pentru angajații instanțelor de judecată nu poate să atragă, *de plano*, obligarea Ministerului Justiției în acest sens, numai prin prisma calității de ordonator principal de credite; raportul obligațional care are ca obiect plata salariului se desfășoară între intimații-reclamanți și tribunalul pârât, în timp ce Ministerul Justiției este parte a unui raport juridic financiar, care implică ordonatorii de credite, potrivit atribuțiilor prevăzute de Legea nr. 500/2002, act normativ ce reglementează cadrul general pentru utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar.

c) Intimații-reclamanți au apreciat în sens contrar, respectiv că există și în privința pârâtului Ministerul Justiției o obligație referitoare la plata drepturilor salariale atât timp cât acesta asigură sumele necesare plății pentru personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, în calitate sa de ordonator de credite.

(iii) Problema de drept enunțată este relativ nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a

constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre de speță; cauzele în această materie nu ajung pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind soluționate definitiv în fața curților de apel.

(iv) Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data sesizării.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

13. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelantul-pârât Ministerul Justiției a formulat un punct de vedere prin care a arătat că este de acord cu opinia exprimată prin raport. Astfel, sub aspectul admisibilității sesizării, a considerat că nu este îndeplinită condiția nouității, dat fiind că această chestiune de drept a primit deja o dezlegare în practica judiciară. Pe fondul sesizării a apreciat că, din interpretarea textelor de lege ce fac obiectul analizei, rezultă că Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă în litigiile având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială, dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care acesta este ordonator principal de credite.

VI. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. Completul de judecată al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă a arătat că la această curte de apel nu există o practică unitară, existând atât opinia că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă în aceste cauze, precum și opinia contrară, în care se reține prin analogie incidența Deciziei de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

15. În opinia titularului sesizării, în ceea ce privește aceste litigii nu se poate reține calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției referitor la cererea de plată a drepturilor salariale și/sau a accesoriilor acestora.

16. Astfel, potrivit art. 37 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 567/2004*), grefierii și grefierii informaticieni sunt numiți prin decizie de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea, în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea, iar art. 39 din aceeași lege prevede că grefierii arhivari, grefierii registratori, agenții procedurali, apozii și șoferii sunt numiți prin decizie de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea.

17. Totodată, conform art. 60 din Legea nr. 567/2004, pentru activitatea desfășurată, personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea are dreptul la o salarizare stabilită în raport cu nivelul instanței sau parchetului, cu funcția deținută, cu vechimea în muncă și în specialitate, precum și cu alte criterii prevăzute de lege. Drepturile salariale se stabilesc prin decizia președinților curților de apel, potrivit atribuțiilor detaliate în art. 7 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, cu modificările ulterioare.

18. Prin urmare, chiar dacă Ministerul Justiției are calitatea de ordonator principal de credite, gestionând bugetele instanțelor judecătorești, conform art. 131 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu

modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 304/2004*), iar, potrivit art. 8 din *Legea-cadru nr. 284/2010**) privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), monitorizarea și controlul aplicării prevederilor legale privind salarizarea personalului bugetar se realizează de către Guvern, prin Ministerul Justiției, potrivit atribuțiilor din domeniul de activitate al acestei instituții publice, iar stabilirea în concret a drepturilor salariale ce se cuvin personalului auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor, tribunalelor și curților de apel se realizează prin act administrativ emis de președintele curții de apel.

19. De asemenea, plata drepturilor salariale se face de tribunal/curte de apel, ordonatori terțiari și secundari de credite.

20. În aceste condiții, instanța de sesizare a apreciat că interesează soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016 și în ale cărei considerente se reține expres, la paragraful 49, că: „În măsura în care pretențiile deduse judecării vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, fără a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, Ministerul Afacerilor Interne nu poate avea calitate procesuală pasivă în acest gen de cauze.”

21. Or, reclamantii au chemat în judecată Ministerul Justiției, solicitând ca acesta să fie obligat direct la plata acestor drepturi salariale rezultate prin recalcularea lor în raport cu majorările invocate. În considerarea atribuțiilor ce îi revin potrivit legii, ca ordonator principal de credite, apelantul din prezenta cauză are obligația de a asigura și vira fondurile necesare plății drepturilor salariale solicitate în contradictoriu cu ceilalți părți, iar nu de a plăti direct reclamantilor aceste drepturi, neexistând raporturi juridice între reclamant și Ministerul Justiției.

22. Titularul sesizării a menționat și că soluția adoptată la întâlnirea trimestrială a judecătorilor din cadrul instanțelor din circumscripția Curții de Apel Pitești din data de 14 iunie 2019 este în sensul reținerii calității procesuale pasive a Ministerului Justiției în astfel de litigii având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Din datele și hotărârile judecătorești comunicate de curțile de apel, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, au rezultat următoarele aspecte:

24. *Într-o opinie*, s-a apreciat că în litigiile dintre angajați și instituțiile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă, întrucât nu există raporturi juridice între reclamant și acesta, Ministerul Justiției, ca ordonator principal de credite, având doar obligația de a asigura și vira fondurile necesare plății drepturilor solicitate. În sprijinul acestei opinii a fost invocată pentru identitate de rațiune Decizia de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În acest sens s-a identificat practică judiciară la nivelul Curții de Apel Timișoara, Curții de Apel Galați, Curții de Apel Constanța, Curții de Apel Bacău, Curții de Apel Suceava și Curții de Apel Craiova, fiind înaintate hotărâri judecătorești definitive pronunțate în perioada anilor 2015—2019.

25. *Într-o altă opinie* s-a considerat că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă, întrucât asigură fondurile necesare, fundamentează și elaborează proiectul bugetului pentru activitatea proprie, a instituțiilor publice din sistemul justiției, potrivit art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009. De asemenea s-a reținut că, fără implicarea Ministerului Justiției, hotărârea judecătorească nu ar putea fi

pusă în executare; or, executarea este o parte a procesului, iar neparcurgerea acesteia ar atrage încălcarea dreptului la un proces echitabil.

În acest sens s-a identificat practică judiciară la nivelul Curții de Apel Oradea, Curții de Apel Ploiești și Tribunalului Galați, fiind înaintate hotărâri judecătorești definitive pronunțate în perioada 2015—2019.

26. La nivelul Curții de Apel Brașov practica judiciară s-a unificat în sensul că, în situația în care se solicită doar obligarea la plată a drepturilor salariale, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală, iar în situația în care se solicită și obligarea acestuia la alocarea de fonduri pentru drepturile salariale, s-a apreciat că poate avea calitate procesuală pasivă.

27. La nivelul Curților de Apel Alba Iulia, Pitești, Cluj și București în practica judiciară a fost făcută distincția între categoria profesională a judecătorilor și cea a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, rezultând următoarele opinii:

(i) În ceea ce privește cererile promovate de judecători în contradictoriu cu Ministerul Justiției:

Într-o opinie s-a apreciat că Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă, reținându-se că între minister și judecători nu există niciun raport juridic direct, întrucât acesta nu are calitatea de angajator al reclamanților magistrați, fiind invocată în acest sens și Decizia de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (în minoritate, Curtea de Apel Pitești și Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale).

Într-o altă opinie s-a reținut calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției și în ceea ce privește plata drepturilor cuvenite judecătorilor, apreciindu-se că între judecătorii încadrați la judecătoria, tribunale și curțile de apel, pe de o parte, și Ministerul Justiției, pe de altă parte, există raporturi juridice decurgând din împrejurarea că indemnizația de încadrare și celelalte drepturi ce se cuvin acestora se stabilesc prin ordin de către ministrul justiției (în majoritate, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj).

(ii) În ceea ce privește cererile promovate de personalul auxiliar de specialitate și conex al instanțelor judecătorești în contradictoriu cu Ministerul Justiției:

Într-o opinie s-a apreciat că Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă, reținându-se că stabilirea concretă a drepturilor salariale ce se cuvin personalului auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor, tribunalelor și curților de apel se realizează prin act administrativ emis de președintele curții de apel, iar plata drepturilor salariale se face de tribunal/curte de apel, ordonatori terțiari și secundari de credite (în minoritate, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj).

Într-o altă opinie s-a considerat că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă, întrucât este implicat în procesul de salarizare prin alocarea de fonduri (în majoritate, Curtea de Apel Pitești).

28. La nivelul Curții de Apel Târgu Mureș s-a constatat existența unei practici neunitare. Astfel, într-o primă opinie s-a considerat că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă, având în vedere că gestionează bugetele curților de apel, tribunalelor și judecătorilor, iar într-o a doua opinie s-a apreciat că nu are calitate procesuală pasivă, calitatea sa de ordonator de credite neputând fi confundată cu obligația de asigurare din

*) *Legea-cadru nr. 284/2010* a fost abrogată prin *Legea-cadru nr. 153/2017*.

bugetul propriu a sumelor necesare plății drepturilor salariale ale reclamantilor, care nu au calitatea de angajați ai acestuia.

29. Și la nivelul Curții de Apel Iași s-a constatat existența unei practici neunitare. Astfel, într-un punct de vedere s-a susținut că, în măsura în care pretențiile deduse judecării vizează exclusiv obligarea la plata unor drepturi salariale, fără a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, acesta din urmă nu are calitate procesuală pasivă în cauză. Într-un alt punct de vedere s-a susținut că ordonatorul principal de credite are calitate procesuală pasivă, alături de ordonatorul secundar/terțiar de credite, dat fiind raportul atipic de muncă pe care magistratul îl are cu statul.

30. Este de menționat că această chestiune de drept a făcut obiectul întâlnirilor profesionale, după cum urmează:

- (i) La Întâlnirea președinților secțiilor pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale ai curților de apel, de la Institutul Național al Magistraturii, București, 15 iunie 2018, participanții au agreeat, în unanimitate, soluția expusă în opinia formatorilor Institutului Național al Magistraturii, potrivit căreia legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acestea îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale. S-a precizat că, în absența unor nuanțări în Decizia de recurs în interesul legii nr. 13 din 13 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmează a se stabili, de la caz la caz, autoritatea publică cu care salariatul are stabilite raporturi de muncă, autoritate care are calitate procesuală pasivă în litigiul privind obligarea la plata drepturilor salariale.
- (ii) La Întâlnirea trimestrială a judecătorilor din cadrul instanțelor aflate în circumscripția Curții de Apel Pitești din 14 iunie 2019, cu privire la cererile promovate de judecători și procurori, majoritatea judecătorilor au apreciat că s-ar impune sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Pitești în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept; cu privire la cererile promovate de personalul auxiliar de specialitate și conex al instanțelor în contradictoriu cu Ministerul Justiției, cu majoritate de voturi, s-a apreciat în sensul reținerii calității procesuale pasive a Ministerului Justiției în cererile de chemare în judecată având ca obiect plata unor drepturi salariale.
- (iii) La Întâlnirea trimestrială a judecătorilor din raza teritorială a Curții de Apel Târgu Mureș, cu referire la obiectul cauzei, participanții la întâlnire au apreciat în unanimitate că, în situația în care se solicită obligarea Ministerului Justiției să aloce sumele necesare efectuării plății, acesta are calitate procesuală pasivă indiferent de categoria de personal căreia îi aparțin reclamantii. Cu referire la categoria de personal căreia îi aparțin reclamantii, s-a apreciat cu majoritate de voturi că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă numai în litigiile în care reclamantii sunt magistrați/asistenți judiciari, raportul de muncă al acestora fiind unul atipic. În litigiile în care drepturile salariale vizează categoriile de personal auxiliar/conex, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă.
- (iv) La Întâlnirea trimestrială cu judecătorii specializați în soluționarea litigiilor de muncă din cadrul Curții de Apel Brașov și al tribunalelor arondate, din decembrie 2018, cu unanimitate, s-a apreciat că în cazul în care cererea de chemare în judecată nu are și petitul referitor la obligarea Ministerului Justiției la alocarea

fondurilor necesare plății drepturilor salariale, ci doar petitul privitor la plata acestor drepturi, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă.

31. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 1.876/C/2.579/III-5/2019 din 9 septembrie 2019, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

32. În urma verificărilor efectuate nu a fost identificată jurisprudență relevantă a Curții Constituționale.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, cu referire la cerința noutății chestiunii de drept.

34. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, pentru ipoteza în care completul desemnat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ar ajunge la concluzia întrunirii condițiilor de admisibilitate, opinia judecătorilor-raportori a fost că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002, art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 și art. 222 din Codul civil, Ministerul Justiției nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

35. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

36. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

37. Aceste prevederi legale stabilesc așadar, obiectul și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o sesizare adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul lor, condiții care trebuie îndeplinite cumulativ, și anume:

- să existe o cauză aflată în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;
- lămurirea chestiunii de drept să fie esențială pentru soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept să prezinte caracter de noutate, asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții menționate sunt îndeplinite, pe rolul Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, ca instanță de trimitere, aflându-se soluționarea apelurilor declarate de pârâții Ministerul Justiției și Curtea de Apel Ploiești împotriva Sentinței civile nr. 28 din

9 ianuarie 2019 a Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

39. Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, urmând a pronunța în apel o hotărâre definitivă, astfel cum rezultă din prevederile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă coroborate cu art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, precum și cu art. 634 alin. (1) pct. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă, fiind vorba despre un litigiu în materia conflictelor de muncă.

40. Este îndeplinită și condiția potrivit căreia lămurirea chestiunii de drept trebuie să fie esențială pentru soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care reclamantul, invocând calitatea lor de personal auxiliar de specialitate (grefieri și grefieri arhivari la judecătorie), au solicitat prin cererea de chemare în judecată obligarea inclusiv a părâtului Ministerului Justiției la plata sumelor în litigiu. Prin urmare, dacă s-ar considera că Ministerul Justiției are calitate procesuală pasivă, acțiunea reclamanților va putea fi soluționată pe fond și în raport cu acest părât.

41. Totodată, este îndeplinită și condiția de admisibilitate conform căreia este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită și nici ca aceasta să facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, verificările efectuate conducând la o astfel de concluzie.

42. În ce privește condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării, aceasta nu este îndeplinită, așa cum se va arăta în cele ce urmează.

43. Astfel cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit în mod consecvent în jurisprudența sa¹, în absența unei definiții legale a noutății chestiunii de drept și a instituirii prin lege a unor criterii de determinare a acesteia, îi revine instanței supreme să determine înțelesul, sfera de cuprindere și implicațiile acestei cerințe de admisibilitate a sesizării.

44. S-a statuat, astfel, că este îndeplinită cerința noutății atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări legale recent intrate în vigoare, cărora instanțele nu le-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, precum și atunci când se impun anumite clarificări într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reinterpretarea textului de lege analizat.

45. Totodată, trebuie admis că noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de un act normativ recent intrat în vigoare, care are un potențial mai mare de a conține probleme de drept noi, susceptibile să creeze practică neunitară, ci și de o reglementare mai veche, sub condiția însă ca înaintea instanțelor de judecată problema de drept respectivă să fie nou apărută.

46. Rezultă că, pe măsură ce chestiunea de drept primește dezlegări din partea instanțelor de judecată, în urma unor interpretări care o vizează în mod direct și care se concretizează într-o practică judiciară care se acumulează (indiferent dacă aceasta este unitară sau neunitară), caracterul de noutate se pierde.

47. Prin raportare la intenția avută în vedere de legiuitor atunci când a instituit mecanismele de unificare a practicii judiciare, condiția noutății trebuie privită ca fiind unul dintre

elementele de esențială diferențiere între cele două mecanisme de unificare: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja existentă (el propunând un control *a posteriori*), hotărârea prealabilă are ca scop prevenirea unei astfel de practici, ea funcționând în vederea realizării unui control *a priori*.

48. În legătură cu prezenta sesizare este de observat că problema de drept a cărei lămurire îi este solicitată Înaltei Curți de Casație și Justiție a primit deja rezolvare prin numeroase hotărâri judecătorești pronunțate de către tribunale și curți de apel, prin care este dezlegată în mod specific, sprijinit pe argumente uneori ample.

49. De asemenea, această chestiune de drept a făcut obiectul întâlnirilor profesionale ale judecătorilor, așa cum rezultă din referirile cuprinse în capitolul VII al prezentei decizii, încă din anul 2018, dezbaterile purtate conducând la interpretări ce vin să confirme lipsa de noutate a acestei chestiuni de drept.

50. În aceste circumstanțe, devine evident că atâta vreme cât dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării au fost interpretate și aplicate de către instanțe prin hotărâri judecătorești definitive, caracterul de noutate a problemei de drept s-a estompat semnificativ, nemaiputându-se considera că această condiție de admisibilitate a sesizării este îndeplinită, în sensul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

51. De asemenea se constată că nu este îndeplinită nici cerința referitoare la gradul de dificultate a chestiunii de drept, de natură a conduce la antrenarea mecanismului de unificare reprezentat de sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, reținută ca atare de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul jurisprudenței dezvoltate în aplicarea prevederilor art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

52. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție vizând procedura pronunțării unei hotărâri prealabile s-a arătat că trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății².

53. Or, în speță, chestiunea de drept adusă în dezbatere nu ridică o asemenea dificultate serioasă, în contextul în care dispozițiile legale incidente sunt îndeajuns de clare și au făcut deja obiectul interpretării și aplicării, în concret, de către instanțele judecătorești care s-au pronunțat asupra acestora, existând suficiente elemente pentru ca instanța de sesizare să poată soluționa cauza.

54. Pentru aceasta, este necesar a se identifica și analiza prevederile legale incidente, urmând ca din interpretarea coroborată a acestora să se deducă concluziile vizând prerogativele Ministerului Justiției și natura raportului juridic dintre acesta și personalul instanțelor judecătorești cu referire la plata drepturilor salariale.

55. De altfel, prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016, s-au stabilit, ca o consecință a admiterii recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, următoarele: „În interpretarea și aplicarea

¹ Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017; Decizia nr. 58 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 30 octombrie 2018.

² Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016.

dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 222 din Codul civil, adoptat prin Legea nr. 287 din 17 iulie 2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Afacerilor Interne, în calitate sa de ordonator principal de credite, nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică

aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială”.

56. În motivarea acestei decizii s-a menționat, între altele, că „În măsura în care pretențiile deduse judecării vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, fără a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, Ministerul Afacerilor Interne nu poate avea calitate procesuală pasivă în acest gen de cauze” (paragraful 49).

57. *Mutatis mutandis*, pentru identitate de rațiune, dezlegarea dată în recursul în interesul legii sus-menționat poate fi avută în vedere, în mod corespunzător, și în alte cauze similare.

58. Dat fiind că mecanismul de unificare a practicii judiciare, prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificat atâta vreme cât legiuitorul a instituit anumite condiții restrictive și cumulative de admisibilitate, iar în cauză nu sunt îndeplinite cerințele referitoare la noutatea și dificultatea chestiunii de drept cu care a fost sesizată instanța supremă, prezenta sesizare urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în dosarul nr. 115/120/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire chestiunea de drept vizând *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare, și art. 222 din Codul civil, privind calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 decembrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,

Mihaela Lorena Mitroi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

